సీరియల్

వి.యస్.రావ్

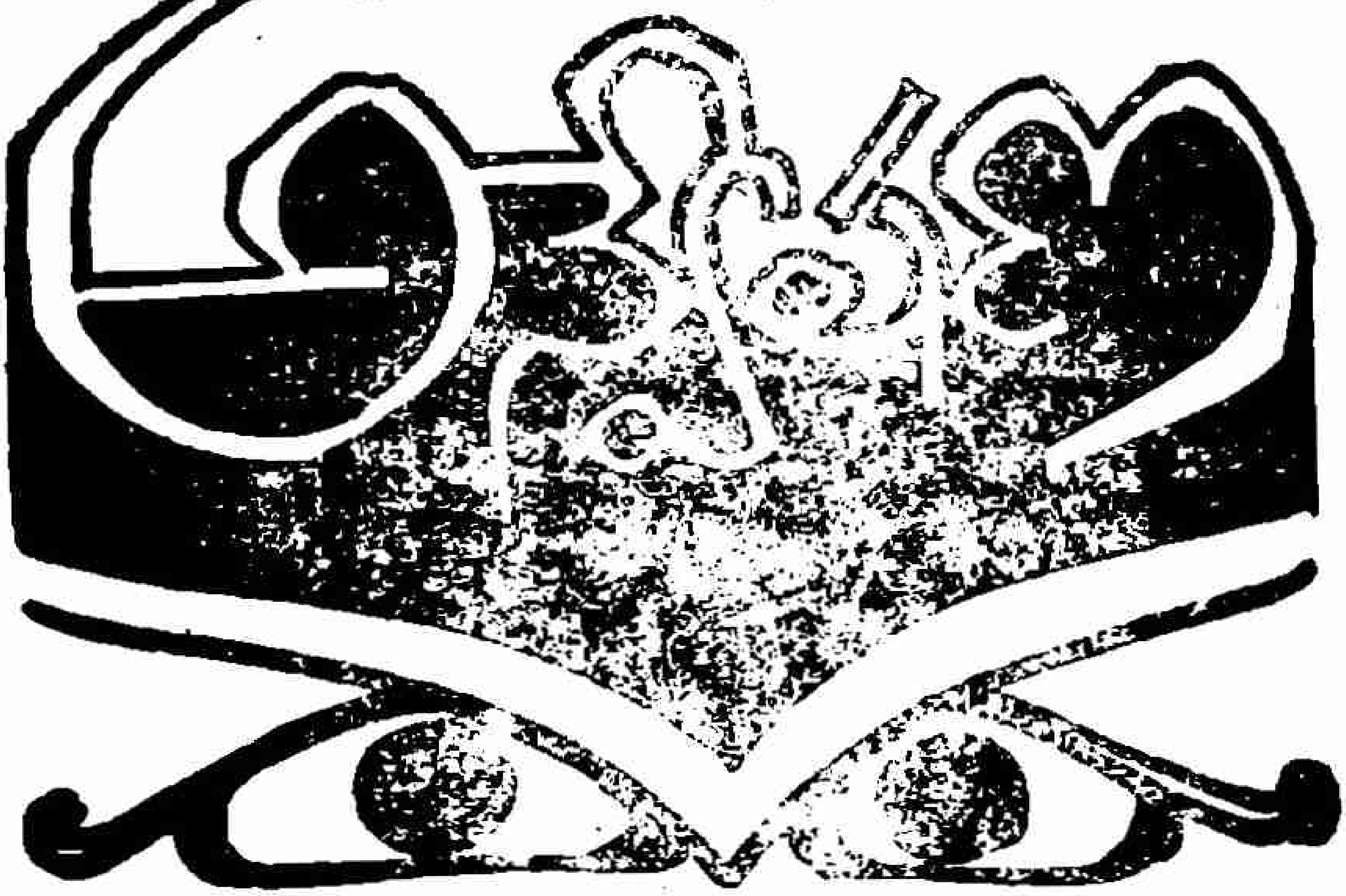

(గత సంచిక తరువాయి)

"మిస్టర్ మనోజ్ ...."

రిసెప్షనిస్టు కంఠం అతన్ని చెవిలో హెచ్చరించింది. తన ప్రశ్నకి సమాధానం దొరికింది.

"అరగంటలో అకౌంట్ వివరాలు నా గదికి పట్రండి. పే చేస్తాను" మనోజ్ నిట్టూరుస్తూ అన్నాడు.

"అరగంట..అరగంటలో క్యాష్ రెడీ చేయగలరా?" రిసెప్షనిస్టు కంఠంలో సందేహం ధ్వనించింది.

"మీకు క్యాష్ కావాలా? చెక్కా?" మనోజ్ చిరాకుగా అడిగాడు.

"క్యాష్ అయితే మంచిది...."

"క్యాష్ ఇస్తాను."

"థాంక్యూ వెరీమచ్. అరగంటలో అక్కడుంటాను"

మనోజ్ చెవిలో ఫోన్ క్లిక్ అంది.

రిసీవర్ని పడేసి మనోజ్ చకచకా కదిలాడు. వార్డ్రోబ్‌లో, మంచంమీద పడున్న గుడ్డల్ని, బార్ రూంలో వున్న సరంజామానీ గబగబా సూట్‌కేస్‌లో సర్దాడు. ఫోమ్ బెడ్‌కీ, మంచానికీ మధ్య దాచి వుంచిన కత్తిని తీసి సూట్‌కేస్ అడుగు భాగంలో వుంచాడు. కోటు జేబులో వున్న రివాల్వర్ని వోసారి చూసి, కోటు తగిలించుకున్నాడు.

గదిలో తన వస్తువులేవీ లేవని తేల్చుకొని, సూట్‌కేస్ తీసుకొని గదిలోంచీ ఇవతలికి నడిచాడు. నడవ చివరున్న మెట్లని సమీపించి, పైకి యెక్కడం ప్రారంభించాడు. రెండు నిమిషాల్లో మెట్లని యెక్కి బిల్డింగ్ పైకి చేరుకున్నాడు. హోటల్ బిల్డింగ్ వెనకవైపు వున్న పిట్టగోడముందు ఆగి, కిందికి చూశాడు.

హోటల్ డెలివరీ వాన్, వెనక భాగంలోని గేటమ్మట అప్పుడే ముందుకు వెళ్తోంది. పరుగెట్టుకుంటూ వచ్చిన వ్యక్తి గేటు మూసేసి, సందులో ఆగిన వాన్ వైపు జోరుగా నడిచాడు. అతను ఎక్కగానే వాన్ కదిలింది.

మనోజ్ నడుముకి వున్న లెదర్ బెల్టుని ఊడదీశాడు. సూట్‌కేస్ హాండిల్‌గుండా పోనిచ్చి, చివరి చిల్లులో పిన్ దూర్చి, బకిల్ తగిలించాడు. పొడుగాటి రింగులా తయారైన బెల్టుని భుజానికి తగిలించాడు. నాలుగడుగులు వేసి, కిందికి పాకిన పైప్ దగ్గరగా ఆగాడు.

క్షణకాలం కింది భాగాన్నీ. వెనక భాగంలో వున్న సందునీ పరీక్షగా చూశాడు. సందమ్మట ఎవరూ నడవడం లేదు. రెండువైపుల్నించీ కూడా యెవరూ సందులోకి

ప్రవేశించడం లేదు.

విరూపాక్షరావూ, మేనేజర్ గుర్నాథం—ఇద్దరూ తనని దారుణంగా మోసం చేస్తున్నారు. విరూపాక్షరావు మోసాన్ని తను మోసంతోనే జయించాలి. హోటల్ బిల్లు చెల్లించడానికి అవసరమైన పైకం తన దగ్గరుంది. కానీ తను చెల్లించడు. విశ్వాసఘాతకుడైన విరూపాక్షరావుకి తను బుద్ధి చెప్పాలి. అందుకే తను ఈ దొడ్డిదారిని ఎన్నుకున్నాడు.

మనోజ్ నవ్వుకుంటూ పిట్టగోడమీదికి ఎక్కాడు. క్షణంలో సూట్‌కేస్‌తోబాటు గొట్టంగుండా కిందికి జారసాగాడు.

పాదాలు నేలని తాకాయి. మనోజ్ తటాలున వీపుని గోడకి ఆన్చి, కాసేపు నిలబడ్డాడు. తనని ఎవరూ చూట్టం లేదు! తృప్తికరంగా నిట్టూరుస్తూ, బెల్టుని ఊడదీసి, కోటుజేబులో కుక్కుకుంటూ చకచకా ప్రహరీగోడ వైపు అడుగులేశాడు.

అయిదు నిమిషాల్లో మనోజ్ హోటల్‌కీ తనకీ మధ్య రెండు సందుల్ని వదిలేసి, రోడ్డు చేరుకున్నాడు. స్లోగా వస్తున్న ఆటోరిక్షా డ్రైవర్ అతన్ని సాభిప్రాయంగా చూశాడు.

మనోజ్ ఆటోలోకి దూరాడు. రైల్వేస్టేషన్‌కి వెళ్ళమంటూ వెనక్కి వాలి, సిగరెట్ వెలిగించాడు. ఆటో కదిలింది.

* * *

మూడురోజులు గడిచిపోయాయి.

తన కర్తవ్యం గురించి ఆలోచిస్తూ మనోజ్ ఇరుకు సందులో వున్న అప్సరాలాడ్జి గదిలోనే ఉండిపోయాడు.

ఇవాళే కాస్త బయటకు వెళ్ళి వస్తున్నాడు. విరూపాక్ష రావు నియమించిన వెయ్యికళ్ళు తనకోసం అనుక్షణం చూస్తూవుంటాయి.

గతంలో ఆ రాక్షసుడు చేయించిన హత్యలు మనోజ్ కి గుర్తొచ్చాయి. ఏమాత్రం వార్నింగ్ లేకుండా హఠాత్తుగా తన వీపులో కత్తి దిగేయడానికీ, గుండెల్లోకి గురిచూసిన తూటా దూర్చడానికీ అతను వెనుదీయడు! తను చాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి.

మనోజ్ టాక్సీ ఆపి, మీటర్ చెల్లించి దిగేశాడు. సిగరెట్ పీలుస్తూ తన లాడ్జివేపు అడుగులేశాడు.

అయిదు నిమిషాల్లో గదిలో ప్రవేశించి, తలుపుమూసి, అలసటగా సోఫామీద వాలాడు. స్ట్రాంగ్ కాఫీ పంపమని రూమ్ సర్వీస్ కి ఆర్డరిచ్చి కళ్ళుమూసుకొని, తలని వెనక్కి వాల్చాడు.

తలుపు తట్టిన చప్పుడు. మనోజ్ తటాలున లేచాడు. కదలకుండా అలాగే నిలబడ్డాడు.

కాఫీ ఆర్డరిచ్చి అట్టేసేపు కాలేదు! ఎవరొచ్చారు? బెల్టులోపల దోపుకున్న కత్తిని ఒకసారి తడువుకొని గుమ్మంవైపు అడుగులేశాడు. తలుపుమీద మళ్ళీ చప్పుడైంది. తలుపుకి దూరంగా ఆగాడతను.

మనోజ్ ఊపిరి బిగబట్టాడు. తను జాగ్రత్తగా, చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి. అతని వేళ్ళు డోర్ హాండిల్ చుట్టూ బిగుసుకున్నాయి. ఒక్క ఊపులో హాండిల్ ని తిప్పుతూ బలంగా తలుపుని లాగాడతను. అదేక్షణంలో బెల్టులోంచీ కత్తిని ఇవతలికి లాగిన అతని కుడిచెయ్యి తొడ వెనక దాగింది.

గుమ్మంలో నిలబడ్డ వ్యక్తిని నమ్మలేనట్టు చూస్తూ

ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచాడు మనోజ్.

"హాలో!" ఇందులేఖ కంఠంలో వీణలు పలికాయి.

అప్రయత్నంగా తలుపుని బార్లా తెరిచి, మనోజ్ విగ్రహంలా నిలబడిపోయాడు. చిరునవ్వు ఇందులేఖ ముఖాన్ని, తూర్పు ఆకాశాన్ని సూర్యోదయంలా వెలిగిస్తోంది. ఎర్రటి పెదవుల సందులోంచీ తెల్లటి పళ్ళు దానిమ్మగింజల్లా మెరుస్తున్నాయి. పెదవులమీది నవ్వు ఆమె విశాల నేత్రాల్లోకి పాకిందని అతను గుర్తించాను. ఫ్రేములో ఇంపుగా ఇరుక్కున్న రవివర్మ చిత్రసుందరిలా ఆమె ద్వారబంధంలోంచీ అవుపిస్తోంది.

"హాలో.....లోపలికి.....రండి.." తెప్పరిల్లిన మనోజ్ ఆహ్వానించాడు.

చిత్రసుందరికి జీవం వచ్చింది. ఇందులేఖ గుమ్మం దాటి గదిలోకి అడుగుపెట్టింది. తలుపు మూసి మనోజ్ చకచకా సోఫాముందు నిలబడ్డాడు.

"కూర్చోండి!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఇందులేఖ కూచుంది. ఎదురుగా కుర్చీలో కూచుని మనోజ్ ఆమెని ఆశ్చర్యంతో చూస్తూండిపోయాడు.

"మిమ్మల్ని ఎలా పట్టుకోగలిగానని ఆశ్చర్యపోతున్నారా?" ఇందులేఖ నవ్వుతూ ప్రశ్నించింది.

మనోజ్ చిన్నగా నిట్టూర్చాడు. "నన్ను యెవరూ ఫాలో కాలేదనుకున్నాను. చాలా జాగ్రత్తగా తిరుగుతూ వచ్చాను....కానీ ఉండాల్సినంత జాగర్తగా లేనని మీ రాక చెప్తోంది!"

ఇందులేఖ నవ్వింది. "మీకోసం నేను వెతుకుతున్నాను. కానీ, ఆ శ్యక్తి లేకపోతే మిమ్మల్ని పట్టుకోగలిగేదాన్ని కాను ..."

మనోజ్ ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు పెద్దగా చేశాడు....

"ఆ... వ్యక్తి?"

ఇందులేఖ తలాడించింది. "నాలుగైదురోజులుగా ఒక వ్యక్తి మా ఇంటికి దూరంగా నిలబడి, అతి తెలివిగా ఇంటివేపు చూస్తూన్నాడు. మొదట్లో గుర్తించలేక పోయినా, రెండో రోజు అతన్ని అనుమానించాను. అతను ఎందుకు అక్కడ మాటువేశాడు? ఎవరతను? దొడ్డిదారిగుండా, నాలుగిళ్ళ అవతలున్న నా స్నేహితురాలింటికెళ్ళి, దాక్కుని అతను చూడకుండా అతన్ని చూడసాగేను. నా స్నేహితురాలి నూరీ(దెన్ తగిలించుకొని, అతన్ని ఫాలో చేశాను. మూడురోజులు అతన్ని తోకలా, దూరంగా అంటిపెట్టుకున్నాక, ఇవాళ ఉదయం అతను నన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చాడు.

"ఇందులేఖా..అతను..అతి కెలా వున్నాడు?" మనోజ్ అడ్డొస్తూ అడిగాడు.

"సన్నగా పొడుగ్గా వున్నాడు. నెరిసిపోయిన జుట్టు."

మనోజ్ ఆశ్చర్యంతో విన్నాడు. మెల్లిగా చిరునవ్వాడు.

"మిస్టర్ మనోజ్, అతను మీకు తెలుసా?" ఇందులేఖ ప్రశ్నించింది.

నిట్టూరుస్తూ మనోజ్ తలాడించాడు. అతని కళ్ళు వాళ్ళలాగా అయ్యాయి. "తెలుసు...అతను...నా...మన శత్రువు!"

ఇందులేఖ విశాల నేత్రాలు ఇంకా పెద్దగా అయ్యాయి. ఆమె పిడికిళ్ళు బిగుసుకోడం మనోజ్ గమనించాడు. ఇందులేఖ అతన్ని యేదో అడగబోయింది. మనోజ్ తటాలున లేచాడు,

"అతనెక్కడున్నాడు?" అతని కంఠంలో ఆవేశం ఆత్రంగా ధ్వనించింది.

"తెలీదు. పొద్దుటే మీరు వెళ్ళిన టాక్సీని కారులో ఫాలో చేశాడు. చాలా దూరంనుంచీ నేను టాక్సీలో వెంబడించాను. ఎక్స్‌టెన్షన్‌లో వున్న ఏదో ఇంటికి మీరు వెళ్ళారు. అది చూశాక అతను కార్లో తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు. నాకు మీరు కావాలి. అంచేత అతన్ని నేను వెంబడించలేదు.." ఇందులేఖ సన్నటి కంఠంతో చెప్పింది.

"అడ్వొకేట్ రంగనాథ్ ఇంటికెళ్ళాను..ఒక వ్యక్తి చేతికి ధరించిన గొలుసు నా చేతికి వచ్చింది. రంగనాథ్ భార్యని గాయపరచిన వ్యక్తి చేతికి గొలుసు ధరించినట్టు ఆమె గుర్తించింది. గొలుసుని ఆమెకి చూపించాను. దాన్ని ఆమె పోల్చింది.." మనోజ్ ఆగాడు. తలుపు మీద వేళ్ళ కణపులు చప్పుడు చేశాయి.

మనోజ్ ఇందులేఖవైపు ఒకసారి చూసి, గబగబా గుమ్మంవేపు కదిలాడు. అతను వెనకభాగంలో పట్టుకున్న కత్తిని ఆమె ఆశ్చర్యంతో చూసింది.

"ఎవరు?" మనోజ్ బిగ్గరగా అడిగాడు.

"రూమ్ సర్వీస్."

కత్తిని బెల్టులో దోపుకొని మనోజ్ తలుపు తెరిచాడు. హోటల్ బాయ్ కాఫీ ట్రేతో వైటనిలబడ్డాడు. ట్రే అందుకొని మనోజ్ అతన్ని వెళ్ళమన్నాడు.

హోటల్ బాయ్ కదలకుండా నిలబడి మనోజ్‌వైపు అదోలా చూశాడు.

"అరగంట క్రితం మీకోసం ఎవరో వచ్చారు సార్. మీ గదిముందు నిలబడి వుంటే చూశాను. మీరు లేరని

ఆయనకు చెప్పాను. ఆయన తలాడించి వెళ్ళిపోయాడు. మీ రెప్పుడొస్తారనికూడా అడగలేదు.."

మనోజ్ నుదురు చిట్లించాడు. "ఆయన ఎట్లా ఉన్నారు?"

"తెల్లని జుట్టు సార్. సన్నగా పొడుగ్గా వున్నారు సార్."

"ఓహ్...ఆయనా? ఓకే....థాంక్యూ!" మనోజ్ ఉద్రేకాన్ని అతిప్రయత్నంలో అణచుకుంటూ అన్నాడు. తలుపు మూసి, గొళ్ళెం పెట్టి గదిలోకి నడిచాడు. సోఫా ముందున్న టీపాయ్‌మీద ట్రేని పెట్టాడు. ఇందులేఖ అతన్ని చిరునవ్వుతో చూస్తోంది.

మనోజ్ మాట్లాడకుండా మంచంవేపు కదిలాడు. ఫోమ్ బెడ్ కిందికి చేతుల్ని పోనిచ్చి తడుముతూ వుండి పోయాడు. బెడ్‌ని పైకెత్తి కంగారుగా మంచంమీదా, బెడ్ అడుగుభాగంలో చూశాడు. బెడ్ కింద వుంచిన రెండు రివాల్వర్లు లేవు! ఫోమ్‌లో తయారుచేసిన కన్నంలో తను జాగ్రత్తగా దాచిన రివాల్వర్ ఆ వ్యక్తి కంటపడనందుకు అతను సంతోషించాడు.

మనోజ్ చేతిలోంచీ బెడ్ కిందికి జారింది. బిగించిన పిడికిళ్ళతో, విగ్రహంలా నిలబడిపోయాడు. తనకి సప్లై చేసిన రివాల్వర్‌తో బాటు, తన రివాల్వర్ని, బాబ్జీ చేతి లోంచీ తను తీసుకున్న రివాల్వర్ని విరూపాక్షరావు శిష్యుడు కాజేశాడు! పళ్ళు కొరుక్కుంటూ మనోజ్ వెనక్కి తిరిగాడు. మెల్లిగా సోఫాముందుకు నడిచాడు.

ఇందులేఖ మొహం ప్రశ్నార్థకంగా మారింది. "మిస్టర్...మనోజ్...ఏం జరిగింది?"

మనోజ్ ఆమెవైపు చిరునవ్వు నవ్వుతూ కుర్చీలో కూచున్నాడు. పాట్‌లోని కాఫీని కప్పుల్లో పోశాడు. ఒక కప్పు ఆమెకి అందించాడు.

"ఇందులేఖా, మీకు కనపించిన తెల్లజుట్టు వ్యక్తి రివాల్వర్లని కాజేశాడు! అక్కణ్నుంచీ మన కంటే ముందు తిరిగొచ్చి, కార్యం చక్కబెట్టేసి పారిపోయాడు...." మనోజ్ కోపాన్ని దిగమింగుతూ అన్నాడు.

ఇందులేఖ ఆశ్చర్యంగా, ఆదుర్దాగా చూసింది. "గుడ్ గాడ్!"

మనోజ్ చిన్నగా నవ్వాడు. "డోంట్ వర్రీ. కాఫీ తాగండి!"

ఇందులేఖ కాఫీ తాగేసి, కప్పుని ట్రేలో పెట్టింది. అతన్ని అదోలా చూసింది.

"మిస్టర్ మనోజ్, ఆ వ్యక్తి మా యింటి ముందు ఎందుకు కాపువేశాడు?"

"వాళ్ళకి కనిపించకుండా నేను మాయమయ్యాను. మీ ఇంటికి వస్తానేమో అన్న ఆశతో అక్కడతను కాచుకూర్చున్నాడనుకోవాలి...." మనోజ్ సాలోచనగా అన్నాడు.

ఇందులేఖ అర్థం కానట్టు చూసింది. మనోజ్ కుర్చీలో వెనక్కి వాలి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"మిస్ ఇందులేఖా, మీ యింటి నుంచీ తిరిగొచ్చాక చాలా కథ నడిచింది....అదంతా వింటే మీకు కొంత వరకూ అర్థమవుతుంది...." మనోజ్ ఆగాడు. ఇందులేఖ కనుబొమలు యెక్కుపెట్టిన విల్లుల్లా వొంపులు తిరిగాయి.

"ఆ రోజు తెల్లజుట్టు వ్యక్తి, మరొకడూ నన్ను బల

కంతంగా, విరూపాక్షరావు ఆస్థానానికి తీసుకెళ్ళారు...." మనోజ్ సిగరెట్ పీలుస్తూ కన్గస్వరంలో ప్రారంభించాడు.

అతను చెప్పిందంతా ఇందులేఖ మౌనంగా, చెవులు రిక్కించి వింది. ఆమె మొహంమీద ఆశ్చర్యం ఉలితో చెక్కినట్టు కనిపిస్తోంది.

"అయితే, మీరు ఎవర్ని శిక్షించాలనుకున్నారో ఆ దుర్మార్గుల్నే చేతులారా రక్షించారన్నమాట!" అందామె మెల్లిగా. అతనిపట్ల సానుభూతి ఆమె కంఠంలో ప్రతిధ్వనించింది.

మనోజ్ నిస్సహాయంగా నిట్టూర్చాడు. "దటీజ్ ది ట్రాజెడీ!"

"అతను...ఆ విరూపాక్షరావు చాలా ధైర్యంగా, తెలివిగా వ్యవహరించి, మీరు అన్వేషించేవాళ్ళ దగ్గరకే మిమ్మల్ని పంపించాడు. ఎందుకని?" ఇందులేఖ ప్రశ్నించింది.

"రెండు కారణాలతో అతను ఆ పని చేశాడని నేను ఊహిస్తున్నా. ఒకటి: ఆ విధంగా చేయడంవల్ల జరిగిన అన్యాయానికీ, దారుణాలకీ అతను కారకుడు కాదన్న అభిప్రాయం నాలో కాంక్రీటులా స్థిరపడుతుంది. రెండు: శత్రువుల పిడికిలిలో చిక్కిన తన అనుచరులకి విముక్తి లభిస్తుంది...."

"యూ ఆర్ రైట్!" ఇందులేఖ అంది.

"ఊహించని విధంగా, అతని శిష్యుడు—బాబ్జీ—అతని విరోధుల తూటాకి గురికావడం మూలంగా నిజం నాకు తెలిసింది. ప్రాణాలు వదిలేముందు బాబ్జీ నిజం చెప్పేకాడు.... లేకపోతే నేను గుడ్డిగా విరూపాక్షరావుని

నమ్మి కసాయికొట్టుకి చేరుకొనేవాణ్ని!" మనోజ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"బాబ్జీ మీకు అసలు సంగతి చెప్పాడని అతనికి ఎలా తెలుసు?" ఇందులేఖ ప్రశ్నించింది.

మనోజ్ చిరునవ్వుతో చూశాడు. "తెలివైన ప్రశ్న అడిగారు. బాబ్జీ గాయపడ్డప్పుడు ముందు పరుగెడుతున్న అతని అనుచరుడు చాటునుంచీ అంతా విన్నాడని నేను యిప్పుడు నిశ్చయంగా చెప్పగలను. అప్పట్లో నాకు అనుమానం రాలేదు. ప్రాణం కోసం అతను కారులో ఉడాయించాడని మాత్రం అనుకొన్నాను. బాబ్జీ తమ రహస్యాన్ని చెప్పేశాక, అతను నా నుంచీ కూడా పారిపోయాడు. తన గురువుకి అంతా విన్నవించుకొన్నాడు. అందుకే విరూపాక్షరావు నా కోసం వేట ప్రారంభింభించాడు. నేను ప్రాణాల్తో వుంటే అతనికి ప్రమాదం!"

ఇందులేఖ గాభరాగా చూసింది. "ఏం చేస్తారు?"

"అతను మనల్ని వేటాడేలోగా, అతన్ని మనం వేటాడాలి!" మనోజ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

ఇందులేఖ అర్థమైనట్టు తలాడించింది. "అతన్ని మీరు కలుసుకున్నారుగా? అతనెక్కడుంటాడో మీకు తెలుసు...."

మనోజ్ తల అడ్డంగా ఆడించాడు. "లాభంలేదు. ఆ రోజు వాళ్ళు కళ్ళకి గంతలు కట్టి, కార్లో ఎన్నో మలుపులు తిప్పి, ఎన్నో రోడ్లు కొట్టి ఎక్కడికో తీసుకెళ్ళారు. సిటీ లిమిట్సుకి అవతల అని నాకు అప్పట్లో

అనుమానం కలిగింది. ఆలోచిస్తే అది నిజం కాదని అనిపిస్తోంది...."

"కానీ అతని పేరూ అదీ మీకు తెలుసు...." ఇందులేఖ అడ్డు తగిలింది, ప్రోత్సాహిస్తున్నట్టు.

"విరూపాక్షరావుగా అతను తనని నాకు పరిచయం చేసుకొన్నాడు. అది అతని అసలు పేరు అయివుండదు! అయితే హోటల్ విక్రమ్ మేనేజర్ కి అతనితో యేదో సంబంధం వుంది. కానీ నేను అటు వేపు వెళ్ళలేను...." మనోజ్ నిరుత్సాహంగా అన్నాడు.

ఇందులేఖ అతన్ని సానుభూతితో చూసింది. "అయితే యేం చేయాలనుకొంటున్నారు?"

"అన్వేషణ!" మనోజ్ క్లుప్తంగా అన్నాడు.

"మీ అన్వేషణని హోటల్ విక్రమ్‌తో ప్రారంభించడం మంచిదని నే ననుకుంటున్నా...." ఇందులేఖ సాలోచనగా అంది.

మనోజ్ తల అడ్డంగా ఆడించాడు. "హోటల్ మేనేజర్ నన్ను సైకియాట్రిస్టు సంజీవరావుకి అప్పగించేస్తాడు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఇందులేక అర్థంకానట్టు చూసింది. క్షణకాలంలో ఆమె కళ్ళల్లో ఏదో మార్పు వచ్చింది.

"సంజీవరావు.... డాక్టర్ సంజీవరావు.... ఆయన మీ అన్నగారి కేసులో విట్నెస్ అనుకుంటా...." అందామె ఏదో గుర్తు చేసుకుంటూ.

మనోజ్ ఆమెని మెప్పుగా చూశాడు. రంగనాథ్ నుంచీ తను సంపాదించిన సాక్షుల లిస్టులోని పేర్లని దాదాపు మరిచిపోయాడు! సంజీవరావు వాళ్ళ ఆడ

మన్నట్టు కోర్టులో అబద్ధాలాడాడా? అతనికి వాళ్ళతో ఏదేనా సంబంధం వుందా? సంబంధం లేకపోతే మేనే జర్ గుర్నాథం అప్రయత్నంగా అతని పేరుని యెందుకు ఉచ్చరించాడు? మనోజ్ కళ్ళు మెరిశాయి. అతను తీక్ష్ణంగా ఆమెని చూశాడు.

"ఇందులేఖా, థాంక్యూ వెరీమచ్. నేను దాదాపుగా మరిచిపోయిన పేరునీ, వ్యక్తినీ గుర్తు చేశారు. అప్పట్లో అతన్ని నేను కల్సుకోలేదు....ఇప్పుడు అతన్ని కల్సుకోవడం మంచిదనిపిస్తోంది. అతను నాకు దారి చూపిస్తాడు!"

ఇందులేఖ లేచింది.

"మిస్టర్ మనోజ్.... వెళ్ళొస్తాను, జాగ్రత్తగా వుండండి" అందామె.

"థాంక్యూ. పదండి, ఇంటిదగ్గర దిగబెడతాను...." అంటూ మనోజ్ కదిలాడు.

"వొద్దు నే వెళ్ళగలను. వాళ్ళు చూస్తారు" ఇందులేఖ మెల్లిగా అంది.

మనోజ్ ఆగి, ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాడు. "ఎవరో చూస్తారనీ, ఏదో చేస్తారనీ భయపడినంత కాలం మనం ఏమీ సాధించలేం. కమాన్!"

ఇందులేఖ నవ్వుతూ కదిలింది.

•　　•　　•

మనోజ్ మూసిన తలుపు ముందు ఆమె వెనకే నిలబడ్డాడు.

ఇందులేఖ పర్సులోంచి తాళంచెవి తీసి తాళం తెరి

చింది. తలుపు తెరిచి లోపలికి అడుగుపెట్టి అతనివేపు తిరిగిచూసింది.

"వెళ్ళొస్తాను...." మనోజ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"లోపలికి రండి. టీ తాగి వెళ్దురుగానీ" ఇందులేఖ ఆహ్వానించింది. క్షణకాలం తటపటాయించి అతను గుమ్మం దాటాడు. తలుపు మూసి, గొళ్ళెం పెట్టి ఇందులేఖ అతన్ని దాటి హాల్లోకి నడిచింది.

"కూచోండి. క్షణంలో వస్తా...." అంటూ ఆమె పక్క గదివేపు అడుగులేసింది. మనోజ్ సోఫాలో కూచుని, టీపాయ్ మీదున్న ఆంగ్లపత్రికని అందుకుని తిరగేయడం ప్రారంభించాడు.

"నాయనమ్మా...." గదిలోంచీ ఇందులేఖ కంఠం అతనికి వినిపించింది. ఇందులేఖ తన నాయనమ్మని రెండు మూడుసార్లు పిల్చింది. మనోజ్ ఒకసారి ఆ గదివేపు చూశాడు. ఇందులేఖ మంచంమీద పడుకున్న వృద్ధురాల్ని కదుపుతోంది.

"నాయనమ్మా!" ఇందులేఖ కంఠం కంగారుగా, బిగ్గరగా ధ్వనించింది.

మనోజ్ అదిరిపడి లేచాడు. గదివేపు గబగబా నడిచాడు. గదిలో మంచంమీద, నాయనమ్మ పక్కనే ఇందులేఖ కూచుంది. ఆమె చెయ్యి వృద్ధురాలి చెంపను తడుపుతోంది.

"నాయనమ్మా...." ఇందులేఖ కంఠంలో ఏడుపు ధ్వనిస్తోంది.

మనోజ్ ముసలామె మొహంలోకి పరిశీలనగా చూశాడు.

ముడతలు పడిన మొహంమీద యేదో ప్రశాంతత ప్రత్యక్షమవుతోంది. నిద్రలో అవుపించే ప్రశాంతత కాదది. మనోజ్ వంగి ముసలామె చేతిని పట్టుకున్నాడు. అతని వేళ్ళు ఆమె నాడికోసం వెతుకుతున్నాయి. సన్నటి కర్రలా వున్న ముసలామె చెయ్యి అతని చేతిలోంచీ మంచంమీదికి జారింది. అతని చూపులు ఇందులేఖ వైపు తిరిగాయి. ఆమె ఆందోళనతో అతన్నే చూస్తోంది.

"అయామ్ సారీ....నాయనమ్మ....వెళ్ళిపోయింది..," అన్నాడతను వణికే కంఠంతో.

ఇందులేఖ కళ్ళల్లోంచీ అశ్రువులు కాలువలుగా పారాయి. తటాలున ఆమె తన నాయనమ్మ శరీరంమీద వాలిపోయింది. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న ఆమె వీపు ఎగిరెగిరి పడుతోంది. మనోజ్ ఆమెని దీనంగా నిస్సహాయంగా చూస్తూ వుండిపోయాడు. క్షణాలు గడుస్తున్నాయి. పక్క గదిలో ఫోన్ మోగడం ప్రారంభించింది.

మనోజ్ జోరుగా నడిచాడు. పక్కగదిలో ప్రవేశించి రిసీవర్ని తీసి చెవికి ఆనించాడు.

"యస్...."

"మనోజ్, నేనూ. నీతో చెట్టాపట్టాలేసుకు తిరగాలనుకుంటున్న అన్నారావు కూతురికి చివరిసారిగా వార్నింగ్ యివ్వాలనుకున్నాం. ముసలామెలా మీ ఇద్దరూ వెల్లకిలా పడ్డాక యేడవడానికి యెవరూ వుండరు! ఆ పిల్లకి బుద్ధి చెప్పు. గుళ్ళలో సత్తెలా బతకమను. తోక ముడుకొని నువ్వు వెళ్ళిపో!"

ఏదో బొంగురు కంఠం మనోజ్ చెవిలో కర్కశంగా అంది. అటువేపు రిసీవర్ పడేసిన శబ్దం ఆ మాటలకి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టినట్టుంది.

మనోజ్ అలాగే నిలబడిపోయాడు. అతని శరీరం కళంతప్పి వణుకుతోంది. రాక్షసులు! పసికందులాంటి ముసలిదాన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపేశారు! రిసీవర్ చుట్టూ అతని వేళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. వణుకుతున్న చేత్తో రిసీవర్ని పడేసి మనోజ్ బరువుగా, వేడిగా నిట్టూర్చాడు. గోళ్ళతో రక్కి, కెలికి ఆ నరరూపరాక్షసుల గుండెల్ని ఇవతలికి లాగిపారేయాలనిపిస్తోందతనికి.

ఆగ్రహాన్ని, ఆవేశాన్ని దిగమింగుతూ అతను ఇవతలికి నడిచాడు.

గదిలో ప్రాణంలేని తన నాయనమ్మ శరీరంమీద పడి యింకా ఏడుస్తూనే వుంది. మనోజ్ దిక్కుతోచని వాడిలా ఆమెనే చూస్తూ నిలబడ్డాడు. ఒక అమాయకపు రాలు దీనంగా యేడుస్తోంది. ఆమె యేడవడానికి ఒక విధంగా కారకుడతనే. ఆమె అసహాయత అతని హృదయాన్ని జాలితో నింపుతోంది.

“ఇందులేఖా...” అతని కంఠం వణికింది. ఇందులేఖ తల ఎత్తలేదు. అతన్ని చూడలేదు.

అప్రయత్నంగా మనోజ్ ఆమె వీపుమీద చెయ్యి వేశాడు.

“ఇందూ....” అతని కంఠం బొంగురుపోయింది.

ఇందులేఖ తటాలున తలెత్తి చూసింది. కన్నీళ్ళతో ఆమె మొహం పూర్తిగా తడిసింది. కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. మెల్లిగా లేచి, నిలబడి రెండు అరచేతుల్లో బుగ్గల్ని

తుడుచుకుందామె. చెమటతో తడిసి, ఎర్రటి కళ్ళతో వున్న అతని మొహంలోకి బలహీనంగా చూసింది.

"ఇందూ....అయామ్ సారీ...." మనోజ్ కంఠం వణికింది.

"ఫోన్........ఎవరు?" ఇందురేఖ కంఠం జీరగా వుంది.

మనోజ్ నుదుర్ని అరచేత్తో తుడుచుకున్నాడు. నాలుకతో ఆరిపోయిన పెదవుల్ని తుడుచుకున్నాడు. నిజం చెప్పి ఆమెని కంగారు పెట్టడానికి అతనికి మనస్కరించడంలేదు. కానీ దయనీయంగా తన మొహంలోకి, కళ్ళల్లోకి చూస్తున్న ఆమె అమాయక నేత్రాలని చూస్తూ నిజాన్ని అబద్ధంతో కప్పిపుచ్చడం అన్యాయంగా, అసాధ్యంగా అనిపిస్తోందతనికి.

వణుకుతున్న తన ఎడమచేతిని ఆమె భుజమ్మీద వేశాడతను.

"....వాళ్ళే...." మనోజ్ అతికష్టంమీద అన్నాడు.

ఇందురేఖ కళ్ళు వెడల్పుగా అయ్యాయి. అయోమయంగా చూసిందామె.

"ఇందూ....మనిద్దర్ని హెచ్చరించడానికి...ఆ దుర్మార్గులు....బామ్మని....బామ్మని...." మనోజ్ వాక్యాన్ని పూర్తిచేయలేకపోయాడు.

ఇందురేఖ మొహంలోకి రక్తం పూర్తిగా క్షణంలో ఇంకిపోయింది. పెదవులు అదరసాగేయి. రెండుచేతుల్తో కణతల్ని గట్టిగా నొక్కుకుందామె. విపరీతమైన భయం ఆమె కళ్ళల్లో కొట్టొచ్చినట్టు ప్రత్యక్షమవుతోంది. మెల్లిగా ఆమె కనురెప్పలు మూతలుపడ్డాయి. వశం తప్పి

నట్టు ఆమె శరీరం ఊగింది.

తూలిపడబోతున్న ఇందులేఖ భుజాలచుట్టూ రెండు చేతులూ వేసి, అసంకల్పితంగా దగ్గరగా లాక్కున్నాడు మనోజ్. ఆమె తలని తన భుజమ్మీదకి చేర్చుకున్నాడు.

మనోజ్ ఎర్రటి కళ్ళు శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్టు రెప్పపాటు మరిచిపోయి అలాగే వుండిపోయాడు. అతని హృదయంలో కసి, ద్వేషం, పగ, ప్రతీకారం మంటలా మండుతున్నాయి. భయంకరమైన ఆ మంట అతని కళ్ళల్లో ఎర్రగా ప్రతిఫలిస్తోంది.

అచేతనంగా మంచంమీద పడున్న వృద్ధవనితలా వాళ్ళిద్దరూ, అచేతనంగా చాలాసేపు నిలబడిపోయారు. ముందుగా ఇందులేఖ తెప్పరిల్లింది. అతని చేతుల్నించి విడిపించుకుని, కొంచెం దూరంగా జరిగింది.

“ఇందూ, బామ్మను ఇంట్లో వదిలి బైటతాళం వేసి వచ్చావా?” అప్రయత్నంగా తన నోట్లోంచీ దొర్లిన ఏకవచనాన్ని అతను గమనించలేదు.

“నాయనమ్మ ఎక్కడికీ కదలదు. బైటికి వెళ్ళినప్పుడల్లా తాళం వేసుకు వెళ్ళమనేది....” ఉబుకుతున్న కన్నీటిని అదుముకుంటూ అందామె.

మనోజ్ తలపంకించాడు. చేతి వెనక భాగంలో నుదుర్ని తుడుచుకున్నాడు.

“బాబాయికి ఫోన్ చేయండి....67131” ఇందులేఖ మళ్ళీ అంది. “బాబాయి పేరు చిన్నారావు.”

మనోజ్ టెలిఫోన్ వున్న గదిలోకి నడిచాడు.

చల్లటి గాలి వీస్తోంది. నీరెండలో పార్కులోని చెట్ల ఆకులూ, గడ్డి మెరుస్తున్నాయి. గాలికి కదులుతున్న ముంగురుల్ని ఇందురేఖ పైకి తోసుకుంది. ఆమె మొహంలో మునుపటి ఉల్లాసం, ఉత్సాహం లేవు. మనోజ్ ఆమెని తదేకంగా చూశాడు.

"ఇందూ...."

ఆమె రెప్పలెత్తి ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"నువ్వు ఒంటరిగా వుండటం క్షేమంకాదు."

"క్షేమం కాకపోయినా ఒంటరిగానే బతకాలి!" ఇందురేఖ చిన్నగా నవ్వింది. అది రాణించని నవ్వు.

"మీ బాబాయిగారింట్లో వుండటం మంచిది" మనోజ్ సలహా యిచ్చాడు.

ఇందురేఖ తల అడ్డంగా ఊగింది. రింగులు ఆమె చెంపలకి బంగారు మలాము పూశాయి. "లాభంలేదు. పిన్నికీ మాకూ మొదట్నుంచీ చుక్కెదురే. అందుకే నాయనమ్మ నాతోనే వుండిపోయింది. బాబాయి మంచివాడే. కానీ ఆయన మంచితనం పిన్నిముందు ఓడిపోతూనే వుంటుంది!"

మనోజ్ నిట్టూర్చాడు. ఇందురేఖ అతన్ని చూసింది. అతను పచ్చికను చూస్తున్నాడు.

"మనోజ్...." ఆమె మెల్లిగా పిల్చింది. ఆమెకి సంభవించిన కష్టం వాళ్ళిద్దర్నీ సహజంగా దగ్గర చేసింది. ఒకర్నొకరు బహువచనంలో గౌరవించుకోడం నాయనమ్మ మరణించిన రోజే మానేశారు. ఏకవచనం ఇద్దరి మధ్యా స్నేహాన్ని పటిష్టం చేసింది.

మనోజ్ ఆమెవైపు చూశాడు.

"పదిహేనురోజులుగా నీ కార్యక్రమాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోయావ్!" అందామె నవ్వుతూ.

మనోజ్ మళ్ళీ నిట్టూర్చాడు. "ఏం చేయాలో తోచడంలేదు."

"మనోజ్!" ఇందుశేఖ కంఠంలో ఆశ్చర్యం.

"వెతికిపట్టి, ఆ దుర్మార్గుల్ని పిచ్చికుక్కల్ని చంపినట్టు చంపగలను! కానీ నాకు కావాల్సింది ప్రతీకారం తీరడం మాత్రమే కాదు. అన్నయ్య నిరపరాధి అని నిరూపించబడాలి. ఆయన ఆ నరకంలోంచి బైటపడాలి!" మనోజ్ ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

"నిరూపించు!" ఇందుశేఖ నవ్వుతూ అంది.

మనోజ్ ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు. "ఇందూ మనం నిరూపించే నిజాన్ని చూడ్డానికీ, వినిపించే సత్యాన్ని అంగీకరించడానికి చట్టం మనతో సహకరించాలి! జరిగిందంతా చూస్తోంటే చట్టం సహకరిస్తుందన్న నమ్మకం నాకు లేదు!" అన్నాడు విరక్తిగా.

ఇందుశేఖ ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఇందూ, ఇవాళ్టి పేపరు చూశావా?" మనోజ్ ప్రశ్నించాడు.

"లేదు. ఏం?"

"పదిహేను రోజుల క్రితం మరణించిన బాజ్జీ శవం వారంరోజుల క్రితం పోలీసువాళ్ళకి కనిపించింది. అతని ఛాతీమీదున్న పచ్చబొట్టూ, అతని శవాన్ని పోల్చడంలో పోలీసులకి ఉపయోగించాయి. బాజ్జీకి పెద్ద రికార్డుంది. అతనిమీద రెండు మర్డర్ కేసులున్నాయి. అతన్ని

పాత పగతో మనోజ్ అనే యువకుడు హత్య చేసినట్టు పోలీసులకి ఇన్ఫర్మేషన్ అందింది. నిన్నటుంచీ మనోజ్ కోసం పోలీసులు వెతుకుతున్నారు...."

"గుడ్ గాడ్!" ఇందులేఖ గాబరాగా అరిచింది.

"నేనున్న హోటల్ గదిని పోలీసులు ఇవాళ ఉదయం సోదా చేశారు. ఇప్పుడో, అప్పుడో వాళ్ళు నా కోసం నీ యింటికి వస్తారు!" మనోజ్ చిన్నగా నవ్వాడు.

"మనోజ్!"

"పోలీసుల నుంచీ తప్పించుకు తిరుగుతూ అనుకున్న దాన్ని నేను సాధించడం అంత సులభం కాదు. వాళ్ళ యెదుట పడి నిజం చెప్పి నమ్మించడం అంత సులభం కాదు!"

ఇందులేఖ కాసేపు మౌనంగా కూచుంది. ఉన్నట్టుండి ఆమె కళ్ళు మెరిశాయి.

"మనోజ్, కమాన్!" అంటూ ఆమె తటాలున లేచి నిలబడింది.

"ఎక్కడికి?" మనోజ్ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"ఒక వ్యక్తిదగ్గర కెళ్దాం. ఆయనకూతురు నాతో కాలేజీలో చదువుకుంది. ఆయన మనకి సాయం చేయొచ్చు...." ఇందులేఖ సాలోచనగా అంది.

• • •

చిన్న గేటు తోసుకుంటూ ఇందులేఖ తోటలోకి ప్రవేశించింది. మనోజ్ ఆమెని మౌనంగా వెంబడించాడు. తోటలో రకరకాల పూల మొక్కలున్నాయి. తోట మధ్యలో రెండంతస్థుల ఇల్లు అందంగా వుంది.

పోర్టికో ముందు ఆగి ఇందులేఖ అటూ యిటూ చూసింది. పడివైపున పూలమొక్కల మధ్య వొంగి నుంచున్న వ్యక్తివేపు గబగబా అడుగు లేసింది. మనోజ్ ఆమె వెనకాలే కదిలాడు.

ముందుకి వంగి, గులాబీ మొక్కలి పరీక్షిస్తున్న వ్యక్తి వెనుక ఇందులేఖ ఆగింది.

"అంకుల్...."

ఆ వ్యక్తి తటాలున లేచి, వెనుదిరిగాడు. పల్చటి తెల్లటి జుట్టు. ఆరోగ్యంగా మెరుస్తున్న మొహం. నీలం రంగు పాంటులోకి టక్ చేసిన ఫుల్ నెక్ బనియన్ లోంచీ కండరాలు బలిష్టంగా అవుపిస్తున్నాయి. పళ్ళ మధ్య యిరుక్కున్న బ్రయర్ పైప్. మనోజ్ అతన్నే చూస్తోన్నాడు.

"హై యంగ్ లేడీ! హౌ డూ యూ డూ" అరిచాడతను హుషారుగా.

"నెవర్ బెటర్, అంకుల్!" ఇందులేఖ నవ్వింది.

"నైస్! రంజన ఢిల్లీ వెళ్ళింది. నీకు చెప్పకుండా ఊడాయించిందా?" నవ్వుతూ అడిగా డతను.

"రంజన నాతో చెప్పకుండా ఎక్కడికీ వెళ్ళదుగా! మీతో పనుండి వచ్చాను, అంకుల్!"

"వ్హాట్!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"ఇక్కడ కాదు; అక్కడ!" ఇందులేఖ నవ్వుతూ మేడపైకి చెయ్యి చూపించింది. "అంకుల్, అయాం సారీ.... దిసీజ్ మై ఫ్రెండ్ మనోజ్....మనోజ్ దిసీస్ అంకుల్ జయసింహా, రిటైర్డు మేజర్, ఇండియన్ ఆర్మీ!"

మనోజ్ అప్రయత్నంగా అటెన్షన్‌లో నిలబడి సెల్యూట్ చేశాడు. జయసింహా ఆశ్చర్యంతో కళ్ళెగ రేస్తూ మనోజ్ వైపు చెయ్యి చాచాడు. మనోజ్ చేతిని ముందుకు చాచాడు.

"గ్లాడ్ టూ సీ యూ యంగ్ మాన్! ఆర్ యూ ఇన్ ది ఆర్మీ?" జయసింహా ప్రశ్నించాడు.

"యస్సర్!"

"వెరీగుడ్. భారత రక్షకదళం ఎలా వుంది?" జయ సింహా నవ్వుతూ అడిగాడు.

"ఆత్మస్థైర్యంతో వుంది సర్!"

జయసింహా పకపక నవ్వాడు. మనోజ్ అతన్ని రెప్ప వేయకుండా చూశాడు.

"అయామ్ సారీ సర్ .... మిమ్మల్ని పోల్చుకోలేక పోయాను...."

"ఇట్సాల్ రైట్. రిటైరయి తొమ్మిదేళ్ళయింది. నాతో పనిచేసిన వాళ్ళే నన్ను పోల్చలేనంతగా వయసు నన్ను మార్చేసింది!"

"అంకుల్...." ఇందులేఖ మెల్లిగా అంది.

"యస్....ఓహ్. లెటస్‌గో..కమాన్!" అంటూ జయ సింహా ఇంటివేపు దారితీశాడు.

టీ తాగేసి, కప్పుని కింద పెట్టి ఇందులేఖ జయసింహాని చూసింది. జయసింహా మనోజ్‌ని ఆర్మీకి సంబంధించిన, తనకి అర్థంకాని ప్రశ్నల్తో ముంచెత్తేస్తున్నాడు.

"అంకుల్.."

మనోజ్‌ని మరేదో అడగబోతున్న జయసింహా ఆమె వైపు తిరిగాడు.

"సారీ యంగ్ లేడీ! చెప్పు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అంకుల్..నాన్న ప్రమాదంలో మరణించాడని అంతా అనుకున్నాం. కానీ అది రోడ్డు ప్రమాదం కాదు."

"వాట్?" జయసింహా అరిచాడు.

"మనోజ్ అన్నగారు నిష్కారణంగా మర్డర్ కేసులో ఇరికించబడ్డారు. ఆయన్ని డిఫెండ్ చేయాలనుకున్నాడు నాన్న. ఆ మర్నాడే నాన్న కార్ని ఏదో ట్రక్కు గుద్దేసింది. అడ్వకేట్ కరుణాకర్ కేస్ గురించి మీరు చదివే వుంటారు.." ఇందురేఖ ఆగింది.

"చదివాను."

"ఆ కరుణాకర్ తమ్ముడే మనోజ్."

"ఐసీ..." జయసింహా తలాడిస్తూ అన్నాడు.

"అంకుల్, నాయనమ్మ ఈ మధ్యే పోయింది."

"అయామ్ సారీ...నాకెందుకు చెప్పలేదు?" జయసింహా నొచ్చుకుంటూ అన్నాడు.

"ఇబ్బంది పెట్టడం దేనికని చెప్పలేదు. అంకుల్, కరుణాకర్ గారికి సహాయం చేయాలనుకున్నందువల్ల నాన్న మరణించాడు. ఆయన తమ్ముడితో స్నేహం చేసి, అతనికి సహాయం చేయాలని నేను అనుకోవడంవల్ల నాయనమ్మ చనిపోయింది. వాళ్ళు ఆ విధంగా నాకూ, మనోజ్ కీ వార్నింగ్ ఇచ్చారు!"

జయసింహా నమ్మలేనట్టు చూశాడు. "వాళ్ళు..ఇందూ, 'వాళ్ళు' ఎవరు?"

"అంకుల్, మనోజ్ కథంతా వివరంగా చెప్తాడు. మీనుంచీ అతనికో సహాయం కావాలి. అది కూడా

చెప్తాను. మనోజ్‌ని నేను హృదయపూర్వకంగా నమ్ము తున్నాను. మీరు నన్నెమ్మచ్చు దయచేసి అంతా వివండి. ఈలోగా ఆంటీతో మాట్లాడివస్తాను" అంటూ ఇందులేఖ నిలబడింది. చెప్పమన్నట్టు మనోజ్ వైపు వోసారి చూసి గదిలోంచీ మెట్లవైపు నడిచింది.

మనోజ్ ప్రారంభించాడు. పైప్ పీలుస్తూ జయసింహ ఏకాగ్రతతో వినసాగేడు.

• • •

"ఇన్‌క్రెడిబుల్! హారిబుల్!" అంతా విన్నాక జయసింహ అరిచాడు.

ఆరిపోయిన పైప్ వెలిగించి, కళ్ళు చిట్లిస్తూ మనోజ్‌నీ ఆతనికి కొంచెం దూరంలో అదే సోఫామీద కూచున్న ఇందులేఖనీ మార్చి మార్చి చూశాడు. అతని నుదురుమీద నాగేటిచాళ్ళలా గీతలు పడ్డాయి.

"మనోజ్, నువ్వు చెప్పిందంతా నమ్మలేకుండా వున్నాను!" జయసింహ మళ్ళీ తనే అన్నాడు.

"నమ్మలేనంతటి యథార్థం అంకుల్, అది!" ఇందులేఖ కల్పించుకుని అంది. జయసింహ తల ముందుకీ వెనక్కీ ఆడింది.

"అమెరికన్ క్రైమ్ రిపోర్టు చదివినట్టుంది. ఇదంతా వింటూంటే ఇండియాకి శత్రువులు ఇంటిలోనే వున్నారనిపిస్తోంది!"

"చక్కగా చెప్పారు సార్!" మనోజ్ ఉద్రేకంతో అన్నాడు.

"ఇందూ, నా సహాయం కావాలన్నావ్. ఏమిటది?" జయసింహ ప్రశ్నించాడు.

"మనోజ్ నిజాన్ని నిరూపించే ప్రయత్నంలో వున్నాడు. అతనికి పోలీస్ డిపార్టుమెంట్ సహకారం కావాలి" అంది ఇందురేఖ.

"ఇందూ, నన్నేం చేయమంటావ్?"

"మనోజ్ మీదికి పోలీసులు ఎగబడకుండా చూడండి. యథార్థాన్ని వెలికితీయడంలో అతనికి సహాయపడేలా చూడండి. ఐ జీ.గారు మీకు చాలా సన్నిహితుడని నాకు తెలుసు. అందుకే మనోజ్‌ని తీసుకువచ్చాను.." ఇందురేఖ గబగబా అంది.

జయసింహ తలని ఆడించాడు. "యు విల్ బీ ఆస్కింగ్ ఫర్ టూ మచ్...మనోజ్ హత్యచేయలేదని నేను వాళ్ళకి గ్యారంటీ ఇవ్వాల్సివుంటుంది..."

ఇందురేఖ అతన్ని నవ్వుతూ చూసింది. "అంకుల్, నా గురించి మీకు తెలుసు. మనోజ్ నిరపరాధి అని నేను మీకు గ్యారంటీ ఇస్తున్నాను. హత్యలు చేసిన వ్యక్తిని నేను పెళ్ళాడాలనుకుంటావా అంకుల్?"

మనోజ్ ఉలిక్కిపడి, తలతిప్పి ఆశ్చర్యంగా ఇందురేఖవైపు చూశాడు. ఆమె తనవైపు చూడ్డంలేదు....

జయసింహ క్షణకాలం ఇందురేఖని తదేకంగా చూశాడు. అతని పెదవులు నవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి. "వెరీగుడ్! వెరీగుడ్! చెప్పలేం? బెస్టాఫ్ లక్!" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు. గదిలోంచి కదలబోతూ మనోజ్ వైపు చూశాడు.

"మనోజ్ ...."

మనోజ్ ఇందురేఖమీంచి చూపుల్ని జయసింహ వైపు తిప్పాడు.

"యంగ్ మాన్, యూ ఆర్ లక్కీ! ఇందూ తెలివైన పిల్ల. బీ హాపీ అండ్ కీప్ హర్ హాపీ!" జయసింహ ఉత్సాహంగా అన్నాడు. మనోజ్ మాటలు మరచి పోయిన వాడిలా అతన్ని చూశాడు.

"మీరిక్కడే కూచోండి. అయిదునిమిషాల్లో వస్తా" అంటూ జయసింహ గదిలోంచీ బయటికి నడిచాడు.

మనోజ్ ఇందులేఖవైపు తిరిగాడు. ఆమె అతనివైపు చూడ్డంలేదు. పెదవుల చివర్లలో చిరునవ్వు తొంగి చూస్తోంది. కావాలనే ఆమె తనవైపు చూడ్డంలేదని మనోజ్ గ్రహించాడు.

"ఇందూ...." అతని కంఠం వణికింది.

ఇందులేఖ తలతిప్పి ఏమిటన్నట్టు చూసింది. చిరు నవ్వుని దాచుకోడానికి ప్రయత్నిస్తోందామె.

"ఇందూ....నువ్వన్నది నిజమా?" మనోజ్ తడ బడుతూ ప్రశ్నించాడు.

"ఏమిటన్నాను?" ఇందులేఖ అమాయకంగా అడిగింది.

"....అదే.... పెళ్ళి...."

"యంగ్ మాన్, ఇందూ అబద్ధాలాడదు!" ఇందులేఖ కిలకిల నవ్వింది.

మనోజ్ ఆవేశంలో ఆమె దగ్గరగా జరగబోయాడు. ఇందులేఖ చెయ్యెత్తి వారించింది.

"అప్పుడే బోర్డర్ దాటే ప్రయత్నం చేయొద్దు. మేజర్ గారు వస్తున్నారు. తోటంతా రౌండ్లు కొట్టిస్తారు!" అంది మళ్ళీ నవ్వుతూ. ఆమెతో శృతి కలప బోయి, అప్పుడే గదిలోకి వస్తున్న జయసింహను చూసి

మా సిలాడు,

జయసింహ సోఫాలో కూచుని ఇద్దరివైపూ గంభీరంగా చూశాడు.

"పరిస్థితి ఆయనకి వివరించాను. నామాటని ఆయన నమ్ముతున్నారు. మనోజ్, ఈ క్షణంనుంచీ పోలీసులు నీకోసం వెతకడరు. పొద్దుటే నువ్వు క్రైమ్‌బ్రాంచ్ చీఫ్ ఆత్మారామ్‌ని కల్సుకో. నీకు తెలిసిందంతా—నాకు చెప్పిందంతా—అతనికి వినిపించు. అతను నీకు సహకారాన్ని అందిస్తాడు. అనుకున్నది సాధించు. తరవాత కనిపించు...."

"థాంక్స్ వెరీమచ్ సర్, మీ మేలు...." మనోజ్ ప్రారంభించాడు.

"ఫర్గెటిట్. నీ నిజాయితీని ఇందూ సర్టిఫై చేసింది. ఆమెకి ధన్యవాదాలు చెప్పుకో!" జయసింహ నవ్వుతూ అన్నాడు

మనోజ్ మెల్లిగా లేచాడు. ఇందులేఖవైపు వొకసారి చూసి జయసింహవైపు చూపుల్ని తిప్పాడు.

"సార్ ....ఇందూ ఆ ఇంట్లో వొంటరిగా వుంటాననంటోంది....కొంతకాలం తన బాబాయి గారింట్లో వుండమని మీరు ఆమెకి...."

జయసింహ అరచెయ్యెత్తి అతన్ని వారించాడు. నవ్వుతూ మనోజ్‌వైపు చూశాడు. "మనోజ్ ఎవరి ఇంట్లోనో వుండమని ఆమెకి చెప్పే అధికారం నాకు లేదు. ఈ క్షణంనుంచీ ఇందూ నా ఇంట్లో వుంటుంది. షీ విల్ బీ సేఫ్ హియర్! నాన్నా, నాయనమ్మా ఇద్దరూ వెళ్లిపోయాక ఆమె అక్కడ వుండటం మంచిదికాదు...."

"థాంక్స్ ...."

"డోంట్ ఆబ్జెక్ట్! ఎలాగా ఎల్లుండి రంజన తిరిగొస్తోంది. ఇక్కడే హాయిగా వుండు" జయసింహా ఉషారుగా అన్నాడు.

"సార్ .... థాంక్స్ ఎ లాట్ .... వెళ్ళొస్తాను ...." మనోజ్ కంఠంలో సంతోషం ధ్వనిస్తోంది.

జయసింహా అతనివైపు చూడలేదు. "ఇందూ, కింది కెళ్ళు. అంటీకి చెప్పు ఈ పూట మనోజ్ కూడా మనతో బాటే భోంచేస్తాడు" అన్నాడు పైప్‌ని నోట్లో పెట్టుకుంటూ.

ఇందులేఖ ఉషారుగా కిందికి పరుగెట్టింది.

* * *

ప్రైవేట్ టాక్సీ ఆగింది. ఇంజన్ ఆఫ్ చేయబడింది. డోర్ తోసుకుని మనోజ్ కిందికి దిగాడు.

గేటు తోసుకుని, కాంపౌండు మధ్యలో వున్న భవనంవైపు చకచకా నడిచాడు.

క్షీణచంద్రుడు మసక వెలుగుతో పరిసరాల్ని వెలిగించడానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. పోర్టికోలో వున్న కార్ని చుట్టుకుంటూ మనోజ్ వరండా మెట్లెక్కి తలుపు ముందు నించున్నాడు. భుజానికి వేళ్ళాడుతున్న బాగ్‌ని సర్దుకుంటూ కాలింగ్ బెల్ బటన్ మీద చూపుడు వేలిని నొక్కి పెట్టాడు. లోపలెక్కడో బెల్ మోగుతోంది....

రెండు నిమిషాలు గడిచాయి. హాల్లో లైటు వెలిగినట్టు పసిగట్టాడు. అడుగుల చప్పుడు మూసిన తలుపు వెనకనుంచీ మెత్తగా ధ్వనించింది. తలుపు తెరవబడలేదు. కిటికీ రెక్క తెరిచిన శబ్దం వినిపించింది మనోజ్ కి.

"ఎవరది?" బొంగురు కంఠం విసుగ్గా అడిగింది.

"ఎమర్జెన్సీ. విరూపాక్షరావుగారు పంపించారు. తొందరగా తలుపు తెరవండి!" మనోజ్ తలుపు ముందు నుంచీ కదలకుండా అన్నాడు.

కాసేపట్లో తలుపు తెరుచుకుంది. వరండాలో లైటు వెలిగింది.

"వాటీస్ దిస్? టైమెంతయిందో తెలుసా?" నైట్ డ్రెస్‌లో వున్న వ్యక్తి గద్దించాడు.

"లెటస్ గెట్ ఇన్, డాక్టర్!" అంటూ మనోజ్ గడప ముందుకి జరిగాడు.

"ఎవర్నువ్వు?" అపరిచితుడైన మనోజ్‌ని అనుమానంగా చూస్తూ అన్నాడు డాక్టర్ సంజీవరావు.

మనోజ్ మాట్లాడకుండా అతన్ని భుజంతో తోసుకుంటూ మొరటుగా లోపలికి జొరబడ్డాడు. తూలిపడబోయిన డాక్టర్ సంజీవరావు నిలదొక్కుకుని నిప్పులు కక్కుతూ చూశాడు.

"గెటౌట్!"

మనోజ్ చెయ్యి చటుక్కున జేబులోంచీ ఇవతలికి వచ్చింది. మెరుపులా కదుల్తూ డాక్టర్ పొట్టవైపు దూసుకెళ్ళింది. అప్రయత్నంగా మూలిగాడు.

మనోజ్ అతని కళ్ళల్లోకి నవ్వుతూ చూశాడు. అతని ఎడమచెయ్యి తలుపుని మూసేసింది.

పొట్టలోకి గుచ్చుతున్న రివాల్వర్‌ని డాక్టర్ సంజీవరావు కంగారుగా చూశాడు. అతని కళ్ళల్లోని ఆగ్రహాన్ని భయం తరిమేసింది. గుటకలు మింగాడతను.

అతని కళ్ళల్లోకే నిర్లక్ష్యంగా చూస్తూ మనోజ్

సేఫ్టీ కాచ్ ని రిలీజ్ చేశాడు. డాక్టర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"డాక్టర్, రివాల్వర్ కొస నీ కిడ్నీని గుచ్చుతోంది. తిక్క వేషాలేస్తే ట్రిగ్గర్ని కౌగలించుకున్న నా వేలు కదులుతుంది!"

"నీకు....నీకు..ఏం కావాలి?" డాక్టర్ సంజీవరావు కంఠం వణికింది. చెమటతో తడుస్తున్న అతని మొహం లోకి మనోజ్ నవ్వుతూ చూశాడు.

"నీ కన్సల్టింగ్ రూమ్‌లోకి పద, డాక్టర్!" అన్నాడు మనోజ్. రివాల్వర్ కొస డాక్టర్ని ముల్లు కర్రలా గుచ్చింది. "చేతులు ఆకాశంలోకి ఎత్తు!"

సంజీవరావు చేతుల్ని పైకెత్తేశాడు. మనోజ్ ఎడమ చేత్తో భుజం పట్టుకుని విసురుగా అతన్ని వెనక్కి తిప్పాడు. అదే క్షణంలో రివాల్వర్ డాక్టర్ డొక్క లోకి జరిగింది.

డాక్టర్ సంజీవరావు హిప్నటైజ్ చేయబడినవాడిలా కన్సల్టింగ్ రూమ్‌లోకి నడిచాడు. తలుపుని తోయడానికి ఉపయోగించిన చేతిని వెంటనే పైకెత్తేశాడు. మనోజ్ తలుపు పక్కనే వున్న స్విచ్చి నొక్కాడు.

మనోజ్ ఒక్క చూపుతో గదినంతనీ అంచనా వేశాడు. అతని చెయ్యి డాక్టర్ని మరి కొంచెం ముందుకి తోసింది. మందులూ, సిరెంజిలూ పెట్టిన టేబుల్ దగ్గరగా డాక్టర్ని ఆపాడతను.

"చేతులు అలాగే వుంచి నా వైపు తిరుగు!" మనోజ్ ఆజ్ఞాపించాడు.

సంజీవరావు వెనక్కి తిరిగి చెమటలు కక్కుతూ, గుటకలు మింగుతూ చూశాడు. అతని కళ్ళల్లో భయం,

ఆశ్చర్యం పాముల్లా పెనవేసుకున్నాయి.

మనోజ్ డాక్టర్ని తీక్షణంగా చూశాడు.

"డాక్టర్, ఈ క్షణంనుంచీ రెండుసార్లు ఏదీ నీకు చెప్పను. నీనుంచీ ఇమీడియేట్ రెస్పాన్స్ లేకపోతే, తూటా నీ గుండెలో దూసుకుపోతుంది. అర్థమైందా?" మనోజ్ కంఠం నిర్దాక్షిణ్యంగా ధ్వనించింది. డా॥ సంజీవ రావు గుడ్లు మిటకరించాడు. "మి... స్ట....ర్ నువ్వు.... ఎ....వ... రు....? నీకు ఏం కావాలి?"

"డాక్టర్, అడ్వొకేట్ కరుణాకర్ని ఉరికంబం ఎక్కించడానికి నువ్వు కొన్ని మెట్లు నిర్మించావు. ఎందుకు?" మనోజ్ ప్రశ్నించాడు. అతని ఎడమచెయ్యి సంచీలోకి వెళ్ళి, ఇవతలికి వచ్చింది. సంచీ స్ట్రాప్ని కొంచెం సర్దుకున్నాడతడు.

డాక్టర్ కళ్ళు కొత్త భయంతో నిండాయి. నాలుక కొస అతని పెదాల్ని తడివింది. మనోజ్ కుడిచేతిలోని రివాల్వర్ బిగుసుకుంటోంది.

"....చెప్తాను!" డా॥ సంజీవరావు బొంగురుగా అన్నాడు.

మనోజ్ మాట్లాడకుండా చూశాడు.

"అది....అది... నా డ్యూటీ...." డా॥ సంజీవరావు మెల్లిగా అన్నాడు.

మనోజ్ చిరునవ్వు నవ్వాడు. "డాక్టర్, నిజం చెప్పావ్!! ఆల్ రైట్..కరుణాకర్, గీతను శారీరకంగా అనుభవించాడనీ, అతనికీ వీర్యస్ఖలనం జరిగిందనీ కోర్టులో తప్పుడు వాఙ్మూలం ఇచ్చావు. ఎందుకు?"

డా॥ సంజీవరావు కళ్ళలో భయం విశ్వరూపం ధరిం

చింది. బట్టతలమీంచీ చెమట కాలువలుగా సాగింది.
“నేను.... నేను....నిజమే చెప్పాను....”

“నువ్వు అబద్ధం చెప్తున్నావ్! కోర్టులో వచ్చి అబద్ధం చెప్పావు. కరుణాకర్ ఆ సమయంలో లైంగిక సంపర్కం పొందలేదు! ఆ సంగతి నీక్కూడా తెలుసు. నిజం చెప్పు!” మనోజ్ గద్దించాడు.

డా॥ సంజీవరావు పెదిమలు వణికాయి.

“....అలా....చెప్పమన్నారు....” మూసిన గదిలో ఇరుక్కున్న కుందేలులా చూస్తూ అన్నాడు సంజీవరావు.

“ఎవరు?” మనోజ్ హుంకరించాడు.

సంజీవరావు ఎర్రటి కళ్ళతో చూశాడు. మనోజ్ కళ్ళలోని నిశ్చయాన్ని క్షణంలో అర్థంచేసుకున్న అతను చెప్పేశాడు.

“డాక్టర్, అయితే కరుణాకర్ ఆరోజు గీతనేకాదు, ఎవర్నీ శారీరకంగా అనుభవించలేదని నీకు తెలుసు. అవునా?” మనోజ్ ప్రశ్నించాడు.

“...తెలుసు.”

“తప్పుడు సాక్ష్యం ఇచ్చినందుకు నీకెంత ముట్టింది? ఐ వాంట్ ట్రూత్!”

ఇబ్బందిగా చూస్తూ గుటకలు మింగాడు సంజీవరావు.

“ఏ....మీ....అయిదువేలిచ్చారు. దాంతోపాటు నా ప్రాణంకూడా ఇచ్చారు. అలా చెప్పకపోతే నన్ను చంపేస్తామన్నారు!” సంజీవరావు కంఠం వణికింది.

“ఎవరు?”

"అతని తరఫున ఇద్దరు వ్యక్తులు నన్ను కలుసుకు న్నారు. వాళ్ళు ...."

"డాక్టర్, ఆ వ్యక్తికి పొటాసియం సైనైడ్ నువ్వే ఇచ్చావు. అవునా?"

సంజీవరావు దీనంగా చూశాడు. "నన్ను బెదిరించారు. వాళ్ళ దుర్మార్గానికి భయపడ్డాను. వాళ్ళిద్దరికీ సైనైడ్ ఇచ్చాను ...."

"డాక్టర్, వాళ్ళిద్దరూ ఎలా వున్నారు?"

డా॥ సంజీవరావు లోంగురు గొంతుకతో వర్ణించాడు.

"నువ్వు సప్లై చేసిన సైనైడ్ అమాయకురాలైన గర్భవతిని దారుణంగా చంపిందని నీకు తెలుసా?" మనోజ్ పళ్ళుకొరుకుతూ అడిగాడు.

సంజీవరావు విగ్రహంలా చూస్తూ వుండిపోయాడు. మనోజ్ అతన్ని తీక్షణంగా చూశాడు.

"డాక్టర్, ఆమె ఓవర్ డోస్ పొటాసియం సైనైడ్ కారణంగా మరణించిందనీ, ఆర్నెల్ల గర్భిణి అలా చావడం హారిబుల్‌గా వుందనీ కోర్టులో డ్రమెటిక్‌గా నువ్వే అన్నావు! అప్పుడు ఆ సైనైడ్ నీ సప్లై అని నీకు అనిపించలేదా?"

"....అనుమానం కలిగింది. కానీ....ఐవాజ్ హెల్ప్లెస్...." సంజీవరావు మెల్లిగా అన్నాడు.

"డాక్టర్, వాళ్ళు నిన్ను ఎక్కడ కలుసుకున్నారు?"

"ఇక్కడే .... అయితే ఇక్కడేం మాట్లాడలేదు. ఇద్దరు వ్యక్తులు నన్ను అతని దగ్గరకు తీసికెళ్లారు...."

"ఎక్కడికి?" మనోజ్ అడ్డొస్తూ అడిగాడు.

డా॥ సంజీవరావు చెప్పాడు. మనోజ్ అప్రయత్నంగా తలపంకించాడు. తిన్నగా డాక్టర్ కళ్ళలోకి చూశాడు.

"డాక్టర్, నిజం చెప్పావు. ఇప్పుడు నువ్వు నాతో ఒకచోటికి వస్తున్నావు...."

"ఎక్కడికి?" నత్తి నత్తిగా అరిచాడు సంజీవరావు.

"ఇందాకా నువ్వు అప్పచెప్పిన నిజాలన్నింటినీ కాగితంమీద రాసి సంతకం చేస్తావు...." మనోజ్ అతని ప్రశ్నను వినిపించుకోనట్టు అన్నాడు.

"నో!" సంజీవరావు కంగారుగా అరిచాడు.

మనోజ్ వెటకారంగా నవ్వాడు.

"ప్లీస్ ....నన్ను ఇరికించొద్దు .... నీకు అవసరమైంది చెప్పాను...." సంజీవరావు ప్రాధేయపడ్డాడు.

"డాక్టర్, చదువుకున్న నీకు చట్టం తెలుసు. నిజం చెప్పి అప్రూవర్ గా మారిపోడం ఎంత ఆరోగ్యకరమో ఆలోచించు! కమాన్!"

"నో నో నో!" సంజీవరావు పిచ్చివాడిలా అరిచాడు. "ఇది బైటికి పొక్కితే వాళ్ళు నన్నూ నా కుటుంబాన్నీ సర్వనాశనం చేస్తారు! వద్దు ....నన్ను వొదిలెయ్.... ప్లీస్...."

"డాక్టర్, డోంట్ బీ ఏ ఫూల్! అప్రూవర్ గా మారిపో. పోలీసుల ముందు అంతా కక్కెయ్. వాళ్ళు నీకు ప్రొటెక్షన్ కల్పిస్తారు...."

"నో! ఆ వ్యక్తి అరితేరినవాడు. పోలీసుల్నే కొనేస్తాడు! వద్దు...."

మనోజ్ అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. అతని

చెయ్యి సంచీలోకి వెళ్ళింది. క్షణకాలం తరవాత ఇవతలికి వచ్చింది.

“కాపాడు!” సంజీవరావు కంఠం బొంగురుగా సంచీలోంచీ ధ్వనించింది. ఇందాకా ఆ గదిలో జరిగిన సంభాషణ సంచీలోంచీ వినిపించసాగింది.

సంజీవరావు ఉలిక్కిపడుతూ, అసుర్దాగా చూశాడు. అతన్ని ఎగతాళిగా చూస్తూ నవ్వాడు.

“డాక్టర్, నేను అడిగినదానికంతా సమాధానాలు చెప్పేసి నా పీడ వదిలించుకోవాలనుకున్నావ్. రేపొద్దున బుకాయించవచ్చనీ నువ్వు ఆలోచించుకుని వుంటావు. అందుకే మన ‘ప్రశ్నలు - సమాధానాల్ని’ రికార్డు చేశాను!”

“నో!” సంజీవరావు కీచుగా అరిచాడు.

“డాక్, ఇప్పుడైనా వస్తావా?” మనోజ్ నవ్వుతూ అడిగాడు.

“నో! చచ్చినా రాను!” డా॥ సంజీవరావు మొండి ధైర్యంతో అరిచాడు.

“డాక్టర్, నీ స్టేట్‌మెంట్ ఒక నిరపరాధి చట్టానికి బలి అవకుండా అడ్డుకుంటుంది. డాక్టర్లు ప్రాణాలు పోస్తారు. కానీ నువ్వు స్వార్థంకోసం ఒక అమాయకుడిని బలిపశువుగా చేశావు! రామాయణంలో ఆంజనేయుడు లక్ష్మణుడిని కాపాడ్డానికి సంజీవపర్వతాన్ని మోసుకెళ్ళాడు. ఈరోజు నా అన్నయ్యను కాపాడ్డానికి సంజీవరావుని నేను మోసుకెళ్తాను. మోసుకెళ్ళేముందు, నీ బట్టతలని రివాల్వర్ పిడితో రామకీర్తన పాడించి, స్పృహలేని స్థితిలోకి పంపిస్తాను....”

"కరుణాకర్ నీ అన్నయ్యా?" డా॥ సుందరరావు అరిచాడు ఆశ్చర్యంతో.

"వెనక్కు తిరుగు!" రివాల్వర్ని అతని చెవిలో ఆన్చి అరిచాడు మనోజ్.

డాక్టర్ మెల్లిగా వెనక్కి తిరిగాడు.

"వద్దు....కొట్టకు! ప్లీజ్!" ఏడుపు గొంతుతో అరిచాడు.

"చేతులు వెనక్కి పెట్టు!" మనోజ్ గర్జించాడు.

డాక్టర్ అప్రయత్నంగా చేతుల్ని వెనక్కి వుంచుకున్నాడు. మనోజ్ రివాల్వర్ని రాగిచెంబులాంటి డాక్టర్ బట్టతలమీదికి సుత్తిలా ఎత్తాడు.

"ఆగు!"

వెనకనుంచీ వచ్చిన హెచ్చరిక విని మనోజ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. అసంకల్పితంగా రివాల్వర్ని డాక్టర్ కణతకి ఆనించి, తలతిప్పి వెనక్కి చూశాడు.

తలుపు ఎప్పుడు తెరుచుకుందో అతనికి తెలీదు. తెరిచిన తలుపుముందు లావుగా పొట్టిగా వున్న స్త్రీ నిలబడింది. ఆమె కళ్ళు తదేకంగా మనోజ్ నే చూస్తున్నాయి. ఆమె మెల్లిగా వాళ్ళవైపు అడుగువేసింది.

"బాబూ, ఆయన్ని ఇటువైపు తిప్పు. కావాలంటే రివాల్వర్ అలాగే వుంచుకో. కానీ ట్రిగ్గర్ నొక్కకు!" అందామె, దగ్గరగా ఆగి.

మనోజ్ ఆమె ధైర్యాన్ని మెచ్చుకోకుండా వుండలేకపోయాడు. అతని ఆజ్ఞతో డాక్టర్ ఇటువైపు తిరిగాడు. ఆమె నిప్పులు కక్కే కళ్ళతో అతన్ని చూసింది.

"ఇందాకటి మీ సంవాదం అంతా నిజమా?" హుంకరించిందామె.

"లలితా...." డా॥ సంజీవరావు మూలిగాడు.

"సమాధానం చెప్పండి! అతనికి మీరు చెప్పిందంతా నిజమా?" హుంకరించింది లలిత, సంజీవరావు భార్య.

సంజీవరావు రెప్పలు కిందికి వాలాయి. "ని..జ.. మే."

"సిగ్గులేదూ?" లలిత అడసింహంలా గర్జించింది. మెల్లిగా మనోజ్ వైపు చూపులు తిప్పింది.

"అబ్బాయ్, ఆయన వస్తారు. స్టేట్ మెంట్ ఇస్తారు. మీతో బాటు నేనూ పోలీసుల దగ్గరకు వస్తాను...."

"లలితా!" సంజీవరావు అరిచాడు.

"ఏం?" ఆమె గద్దించింది.

"లలితా, నీకు తెలీదు .... వాళ్ళు చంపేస్తారు!" డాక్టర్ కంఠంలో కంగారు.

"ఎవడో చంపుతాడన్న భయంతో అనుక్షణం చస్తూ ఎంతకాలం బతుకుతారు? ఇలాంటి పాడుపని చేస్తారని నేను ఊహించలేదు నోరుమూసుకుని అప్రూవర్ అవండి. చేసిన పాపాన్ని కాస్తయినా ప్రక్షాళనం చేసుకోండి! అబ్బాయ్, పద!" లలిత గంభీరంగా అంది.

మనోజ్ ఆమెవైపు చిరునవ్వుతో చూశాడు. "థాంక్స్ మేడం!"

"లలితా, నీకేమన్నా పిచ్చెక్కిందా? నీకు.."సంజీవరావు బొబ్బలెట్టడం ప్రారంభించాడు.

లలిత నిప్పులు కక్కుతూ చూసింది. "సరే! మీరు రానక్కర్లేదు. ఇతనితో నేనొక్కర్తే వెళ్తాను. ఇతను రికార్డు చేసిందంతా నిజమే అనీ, స్వయంగా మీ

అంతట మీరే, మీ కంఠంతోటే అంతా అఘాయిం చారనీ పోలీసువాళ్ళకి ప్రమాణపూర్వకంగా చెప్పి, నేనే స్టేట్ మెంట్ రాసి, సంతకం చేస్తాను. అవసరమైతే బోనెక్కి మీ నిర్వాకం చాటింపు వేస్తాను!"

"లలితా!" సంజీవరావు బొంగురుగా అరిచాడు.

"ఈ లలితా సహస్రనామం మానేసి మర్యాదగా వస్తారా, లేదా?" లలిత అరిచింది.

"బాబూ, పద. నన్ను తీసుకెళ్ళు. పోలీసాఫీసరు దగ్గరికెళ్దాం!" లలిత నిర్లక్ష్యంగా అరిచింది.

మనోజ్ రివాల్వర్ని తీసేశాడు. లలిత వుండగా, డాక్టర్ సంజీవరావుని కంట్రోల్ చేయడానికి రివాల్వర్లు అక్ఖర్లేదు.

"కమాన్!" లలిత అరిచింది మళ్ళీ. మనోజ్ చిరునవ్వుతో కదిలాడు. లలిత అతని పక్కనే జోరుగా నడవసాగింది.

చెమటలు కక్కుతున్న సంజీవరావు తోక తెగిన ఆల్సేషియన్‌లా, తలవాల్చుకుని వాళ్ళని వెంబడించాడు.

కాసేపట్లో వాళ్ళు ముగ్గురూ ఎక్కిన కార్ని, స్టీరింగ్ వెనక కూచున్న ఇందులేఖ స్టార్ట్ చేసింది....

(ఇంకా వుంది)